

хо и предпазливо влѣзоха и почнаха да изваждатъ овцетѣ. Но тѣ, уплашени, започнаха да блѣятъ. Селянинътъ се събуди. Той скочи отъ леглото, взе единъ фенеръ и отиде да го запали отъ печката. Но искрата изхвъркна навънъ и му изгори ржката.

— Ой! — извика селянинътъ, па излѣзе и отърча до барата, за да топне ржката си въ водата, но рактѣ стисна прѣститѣ му въ здравитѣ си клещи.

— Ай! — изпищѣ селянинътъ, политна отъ болка и се опрѣ на стената, но иглата убоде дланѣта му.

— Охъ! — изпъшка селянинътъ и си

Драги градинарчета, кое отъ васъ най-напредъ ще ми каже каква е поуката отъ тая басня? На първия правиленъ отговоръ ще дамъ премия една хубава книга за прочитѣ.

Малко смѣхъ

— Истина ли е, докторе, че като се ядатъ нѣкои риби, отъ фосфора, който съдържатъ, се развиватъ умътъ и паметѣта?

— Напълно вѣрно.

— А за мене коя риба бихте препоръчали?

— Китѣтъ!

— Днесъ не се чувствавамъ много добре, казва майката като сѣда на масата. Иванчо бързо отвръща:

— Изпий тогава, мамо, моето лѣкарство!

— За нищо и никаква работа започвашъ да плачешъ! вика ядосана майката на Митко. И точно ти, който винаги казвашъ, че искашъ да идешъ на война! Добъръ войникъ ще бждешъ! Войникъ, който плаче. . .

Митко се засрамва, но веднага се съвзема и гордо отвръща:

— Ако плача на война, ще плача отъ съзливитѣ газове!

— Кжде отивашъ?

— На пазаря, за да купя единъ гарванъ.

— Гарванъ ли?

— Да, казаха ми, че гарванитѣ живѣли триста години, искамъ да видя дали е вѣрно.

рече: „Ще тръгна въ тъмното, и така ще мога да намѣря пѣтя за обора!“ Съ опипване той стигна до обора, кждето уплашенитѣ овце тичаха на всички посоки. Но на прага, въ тъмното, той сложи кракъ върху охлюва и се подхлъзна, а въ сѣщото време камъкътъ падна отъ горе, удари го по главата и го остави полумъртавъ.

Жената и вълкътъ избѣгаха съ овцетѣ. Следъ малко тѣ бѣха настигнати и отъ другитѣ приятели. Всички се събраха въ кждата на вдовицата, кждето, весели и щастливи, си устройха голѣмо угощение.

Петърчо разсѣждава:

— Татко ми казва „тикѣва“, учителътъ ме нарича „магаре“ и „глава като като камък“. . . Но, най-после къмъ кое царство принадлежа, къмъ растителното, животинското или къмъ минералното?

Господарката: — Купи ли гжба?

Слугинята: — Не, госпожо, нѣмаше добри, всичкитѣ бѣха само дупки!

Скрита картина

Лястовичкитѣ съ своеобразното си хвърчене сж образували главата на единъ войникъ. Виждате ли го вие?